

Margot Pinaudová k ránu zjistila, že řady jejích věrných prořídly. Mladí pánové přestali ignorovat slečnu Collierovou. Když jí byl tak okouzlený Raoul de Mornay, muselo na ní něco být.

Charlotta Collierová tančila až do rána. Bylo to jako kouzlo. Příchod Raoula de Mornay zlomil prokletí, které ji provázelo od otcovy smrti. Její úsměv přestal být vynucený, pohled ztratil provinilý výraz člověka na nepatřičném místě. Poprvé od chvíle, co přijela do Saint Michel, měla pocit, že je opravdu šťastná.

RAOUL DE MORNAY skutečně druhý den odpoledne navštívil salon soudce Pinauda. Charlotta byla připravená na to, že paní Pinaudová se bude chovat laskavě a pohostinně, ale i tak nepřestávala žasnout nad dokonalou proměnou této ženy.

Jenom Margot ubrala něco z oslnivosti pohledů, jimiž včera pana hraběte na plese okouzlovala. Zřejmě už pochopila, že tudy cesta nevede. Přesto Charlotta nepochybovala – Margot napne všechny síly, aby ji vyhodila ze sedla. Ještě předevčirem by se zřejmě vyhodit nechala, ale po včerejším plese už ne. Dobře věděla, že Raoul de Mornay přišel na návštěvu k Pinaudovým pouze kvůli ní. Stačil jí to říct ještě předtím, než se nad ránem za dohledu celé společnosti rozloučili. Jestli ovšem doufal, že pod střechem paní Pinaudové bude mít větší šanci na soukromý rozhovor, musely ho už první okamžiky přesvědčit, že se mýlil.

Žádná z Pinaudových dam nehodlala opustit salon ani na minutu. A právě tak ho nehodlala opustit ani paní Collierová, která si ale o úmyslech pana hraběte nedělala velké iluze. Od rána už stačila alespoň v hrubých rysech zjistit, co je ten obdivovaný mladý muž zač.

Bylo mu dvacet osm a byl svým vlastním pánem. Měl

ještě o tři roky mladšího bratra, ale ten pocházel z druhého manželství starého hraběte de Mornay a neměl nárok téměř na nic. Raoul de Mornay byl po smrti svého otce majitelem největších pozemků v kraji a všeobecně se vědělo, že zdědil i ohromný majetek po matce. Takoví páni se s chudými měšťanskými dcerami nežení. Takoví páni hledají jen nezávazná rozptýlení. A pro pouhé rozptýlení šlechty svou dceru nevychovala.

Včerejší Charlottin společenský úspěch ji v první chvíli ohromil a naplnil pýchou, ale s denním světlem se dostavilo vystřízlivění a obavy. Mnohem milejší by jí bylo, kdyby o Charlottu projevil zájem nějaký dobře situovaný úředník, majitel továrny nebo statku. To by bylo terno. Bohatý šlechtic byl přece jen velké sousto. Mohly by se jím obě zadusit. Pokusila se rozumně promluvit s dcerou, ale Charlotta tentokrát nebyla rozumné domluvě přístupná.

„Pořád jste doufala, že o mě někdo projeví zájem,“ vyčetla jí. „Vyhovoval by vám kdokoli, třeba i starý dědek, jen kdyby byl bohatý. A teď, když se objevil princ z pohádky, mě zrazujete.“

„Princové z pohádek se žení se sobě rovnými,“ řekla paní Collierová hořce. „Nerovné sňatky patří do říše bájí. Obávám se, že tě ten muž jenom zkompromituje a pak se zase na pár let vypaří. Kdysi už to prý udělal. Dnes dopoledne mi to řekla paní lékárníková. Doufám, že nebudeš tak zpozdlá, aby ses s ním pokusila setkat někde za mými zády. Pokud má ten muž opravdu čestné úmysly, a o tom mezi námi upřímně pochybuji, musí je projevit přede mnou.“

Ale Charlotta byla k varováním hluchá. Raoul de Mornay jí při loučení vtiskl do ruky složený lístek papíru. Místo aby jej jako rozumná a poslušná dívka předala matce, schovala jej do rukávu a pak v soukromí pokoje přečetla.

Bylo v něm tolik něžných slov o lásce, že jim ráda uvě-